JUSTICIA SOCIAL

Núm. 162 - Any IV - Epoca III | Barcelona, 11 d'agost de 1934 | Número solt: 15 Cts.

El calvari dels demòcrates

En una altra ocasió hem comparat l'afebliment dels ressorts del poder que s'observa a Catalunya amb els darrers moments de l'últim govern Azaña. La resistència i el sabotatge a l'autoritat que va muntar arreu d'Espanya la lerrouxada aliada amb el niés abjecte caciquisme, a Catalunya ho porta a terme la «Lliga» d'acord amb les escorrialles de la «Unión Patriótica». L'única diferència (en contra del govern Azaña enllà de l'Ebre i a favor del seu govern Catalunya endins) resideixen els factors d'ambient dels dos governs. Car, a Espanya, no existien masses d'opinió compactes que recolzessin una política; i a Catalunya, sí. I per això és dolorós de constatar el fet que aquestes masses d'opinió esquerrana, no sols no serveixin d'esperó al Govern de la Generalitat, sinó que són les primeres a sofrir de les burles a un poder democràtic, que ni es defensa ell ni impedeix que siguin atacats i humiliats els qui s'hi adhereixen.

No es tracta de denunciar casos, que també ho farem, perquè la manca de respecte i l'ofensiva contra el poder democràtic de la Generalitat és total. Era inconcebible que aquest poder democràtic servís, per indolència o per una mal entesa contemporització amb les desobediències burgeses, perquè tinguessin lloc les violències més desvergonyides contra els drets dels defensors de la democràcia.

Deixem de banda les excentricitats dels jutges i magistrats de l'Audiència, i el fet que Don Jovino torni a exercir de President del Tribunal, després d'haver-se dit que no en presidiria més, oblidem el que va passar a Amposta, tot i sabent que les autoritats que van procedir contra el poder democràtic de la Generalitat encara estan en el mateix lloc; no parlem del fet escandalós que la guàrdia civil i els jutges processin ciutadans que porten permís d'arma estès per la Comissaria d'Ordre Públic; no volem fer esment, tampoc, de l'actitud d'uns patrons a la Conselleria de Treball que van trobar intolerable que se'ls fes present que la missió del Govern era fer complir la llei, només que perquè aquesta els perjudicava. Passem per alt un nombre inacabable de fets semblants als suara esmentats.

Passem per alt aquest mal exemple vivent d'una burla al poder democràtic que cau damunt les espatlles dels demòcrates que treballem. Passem-ho per alt, perquè quan hom pensa amb el que passa als pobles rurals, totes aquestes coses perden valor. A la capital, si els reaccionaris surten amb la seva en aquesta tasca d'envilir el poder, encara tenim marge per a sostreure'ns a les seves urpes. En canvi, aquests nuclis rurals que han mostrat un esquerrisme entusiasta, es veuen indefensos davant el cacic insolent que fa el que vol com abans. I en poblets desconeguts de tothom, posem per cas, el Centre d'Esquerra veu segrestada la seva correspondència; els jutges municipals es veuen perseguits en l'aspecte privat; les creus retirades dels cementiris, reintegrades al seu lloc, sense que es vegin ateses les protestes; l'Església ignorant que depèn de l'Estat i els ciutadans que si oposen, caient sota la «jurisdicció» de la guàrdia civil. I, en fi, els sometenistes rics i monàrquics negant-se a lliurar l'arma i mantenint-se provocatius sota la mirada benevolent o indiferent, segons com, d'unes autoritats que ja no són tals.

Es per això que nosaltres ens preguntem si aquest «chantage» fet al poder democràtic ha de durar fins que ja no li quedi esma per a defensar-se.

En els pobles rurals hem presenciat com els camperols adherits als Centres d'Esquerra s'havien d'amagar de la gent per tal de sostreure's als perills d'adherir al poder constituït. I com aquest poder, si en el poble hi havia una autoritat reaccionària, era grollerament escarnit; i si hi havia una autoritat democràtica era com si no hi fos, perquè era impotent i estava abandonada davant les agressions dels que manen extralegalment.

Fa pena sentir parlar de l'«ideal», que no és altra cosa que la democràcia que representa la Generalitat, amb la veu baixa i mirant a tots costats per tal de no ésser descobert, a l'extrem que, als pobles rurals, l'home d'esquerra es veu reduït a la situació d'un conjurat. Allà, la Generalitat, és un Govern inexistent.

La revolució democràtica l'haurem de defensar i l'haurem d'imposar al carrer. Perquè contra la tercera Dictadura és il·lusori de confiar en la passivitat del terror blanc lerrouxista.

Front únic i raó d'Estat

Els problemes de l'acció obrera varien molt segons la latitud en que són plantejats. L'actualitat de la lluita per mitjà d'un front únic dels partits obrers, per exemple, a Catalunya fou reduïda pels que la plantejaren al simplisme que com més serem... més coses farem. I el front únic que s'inicià estava constituït per tota classe de representants de minúscules i àdhuc hipotètiques organitzacions. Quina olla! Ni tan sols a aquells que el proposaren i els acudi la impressió que faria a la massa el que la gent que tan poc havia vacil·lat a dividir i subdividir pogués tornar-se a unir tan aviat i tan fàcilment.

Traslladem-nos a França per tal de sortir una mica d'això baix i irrespirable que fou el front únic ací; i procurem copsar tota la grandesa, hi estiguem o no d'acord, del front únic que s'hi acaba de realitzar; no entre tota una gama artificial de grups que practiquin l'aventurerisme obrer com ací, sinó únicament entre el Partit Socialista i el Partit Comunista. I diem de seguida que l'afer del front únic ha anat més enllà d'allò que podien ésser petites conveniències de partit, o puerils illusions de fer mítings en comú, davant una sala plena, i que, res menys, el problema del front únic s'ha resolt segons una raó de política internacional.

Hom pot dir que tots els militants del socialisme francès han estat d'acord que les proposicions de front únic del Partit Comunista han obeït a conveniències de la política internacional de l'Estat rus. I fixem-nos bé en la transcendència d'aquest front únic i amb els problemes que planteja. Per una banda, ¿renuncia Rússia a l'acció revolucionària dels seus partits per tal de portar a terme en pau la seva política exterior?; ¿o és que, en l'acció de compromís i de conteporització que suposa el front únic, abandona la rigidesa tan sols dels seus procediments revolucionaris, de la seva concepció de l'Estat i accepta les adaptacions que suposa el Socialisme? ¿Pretén, encara, fent el front únic a França, crear un element d'acció contra l'extremisme de dreta per tal d'afavorir una democràcia de centre?

Ja es pot veure, doncs, com el front únic que s'ha fet a França ultrapassa els simples problemes de partit, i arribaria a fer que les organitzacions que l'han convingut hagin de pronunciar-se en allò que és fonamental en l'acció obrera: els problemes del govern obrer fora de tota demagògia. I, per altra banda, també pot comprendre's com aquest front únic no té explicació ni aplicació fora de les condicions en què es troba França.

Perquè avui l'acció obrera sols existeix per la importància que presenta en certs nuclis nacionals, ja que segons en quines nacions l'acció obrera és inexistent. Per tant, no pot haver-hi fórmula única d'acció.

Es la situació nacional la que ha fet possible el front únic. I és també quelcom de pitjor: el fet que una quantitat immensa de masses obreres es separaren dels Partits Socialistes per anar al Comunisme. I és que l'acció d'aquells Partits Socialistes no els feia el pes. Si no hi hagués a l'origen un descrèdit doctrinal dels Partits Socialistes seria impossible que presentés viabilitat un projecte de front únic. Però una vegada un partit ha donat lloc que la massa si li girés d'esquena es troba en el compromís del Partit Socialista francès, que ha d'esmenar amb un procediment desagradable els mancaments d'una acció anterior i les impureses del seu moviment teòric.

RAMON JOVE BRUFAU

Sembla mentida

Sembla mentida el que està pasant al Palau de Justícia (sic) de Barcelona. Sembla mentida, però malauradament és veritat.

Diem això, perquè ara resulta que encara existeix — ves qui ho havia de dir! — el delicte d'«escarnio al dogma». Textual. Al dogma catòlic, és clar. Si més no, així ho han dit el senyor fiscal que ha acusat i els senyors magistrats que han condemnat ciutadà Alfonso Martín, el qual va tenir la mala pensada de publicar un article en un periòdic fent apreciacions crítiques sobre la religió catòlica.

Deixant de banda la ironia, haurem de convenir que aquests fets indignants ja no poden durar més. Caldrà que els ciutadans, si les autoritats no poden fer-hi res, obrin per llur propi compte i posin fi d'un cop a aquestes vergonyes. Haurem de veure si cal desinfectar el Palau de Justícia (sic) de tots aquests gèrmens virulents que hi pullulen. Perquè si nosaltres no acabem amb ells, que s'emparen en el mite de la «independència (o impunitat) del poder judicial», resultarà a darera hora que ells acabaran potser amb nosaltres.

El Govern de la Generalitat no pot donar la impressió de sacrificar els defensors de la democràcia al "chantage" d'unes dretes antidemocràtiques i antilegalitàries

Informació sobre el Reglament de la Llei de Contractes de Conreu

Honorable senyor:

El Comitè Executiu de la Unió Socialista de Catalunya ha acordat de concórrer a la informació pública oberta per Decret del 23 de juliol, aparegut com a Preàmbul del Reglament per a l'aplicació de la Llei de Contractes de Conreu.

Les observacions que posem a la vostra consideració fan referència als Capítols I i III del Títol VIII, que tracta de les Juntes Arbitrals.

Com a norma general, entenem que el Reglament ha de fugir, tant com sigui possible, de donar intervenció en les Juntes Arbitrals a elements clàssicament indesitjables provinents dels antics quadres burocràtics. Coneixem, malauradament, el caràcter sospitós, per allunyat de tota equanimitat davant les coses de casa nostra, de jutges i secretaris judicials i de Secretaris de Municipis. Continuament rebem queixes i denúncies de procediments vergonyosos adoptats per uns i altres per tal de sabotejar l'obra de la República i l'Estatut de Catalunya. I amb aquests antecedents seria una error gravíssima de permetre que uns i altres poguessin filtrar-se dins les Juntes Arbitrals.

Un segon aspecte que entenem que cal tenir en compte, és el de no oblidar que si bé el coneixement del Dret pot ésser una garantia d'equanimitat en el funcionament de les Juntes Arbitrals, la interpretació de la Llei de Contractes de Conreu necessita uns coneixements tècnics o pràtics sobre els problemes del camp i sobre agronomia i, en conseqüència, seria també un error de donar una exclusiva participació en les Juntes Arbitrals, o en llur nomenament, a lletrats i jurisconsults. Per aquest motiu, sens dubte, fou disposat en la Llei que podran ésser Presidents els enginyers, els pèrits agrònoms i els aprovats de l'Escola Superior d'Agricultura de la Generalitat.

I, finalment, un tercer punt de vista que cal tenir en compte, és la major simplicitat possible en els tràmits de nomenament dels components de les Juntes.

Per tot això proposem la modificació dels articles 73, 75, 76 i 84 i en termes generals el procediment d'elecció o sigui el capítol III del Títol VIII.

Article 73. — El segon paràgraf d'aquest article hauria d'ésser substituït per aquest altre:

«El Govern de la Generalitat, quan ho considerarà pertinent ateses les necessitats dels serveis i el més ràpid funcionament de les Juntes Arbitrals, podrà conferir interinament la Presidència d'alguna Junta Arbitral a la persona de la comarca que creurà convenient, a condició que no exerceixi cap càrrec oficial.»

Article 75. — El segon paràgraf hauria d'ésser redactat així:

«L'exercici oral serà practicat desenvolupant els opositors, fins al termini màxim de 60 minuts, tres temes relacionats amb la Llei de Contractes de Conreu.»

El paràgraf quart hauria d'ésser redactat així:

«Juntament amb la convocatòria a oposició serà publicat el programa que necessàriament haurà de desenvolupar els diversos aspectes de la Llei de Contractes de Conreu.»

Article 76. — En substitució del membre senyalat en l'apartat b), aquest apartat hauria d'ésser redactat així:

«b) per un funcionari dels serveis Tècnics d'Agricultura nomenat pel Conseller d'Economia i Agricultura.»

Article 84. — Entenem que hauria d'ésser modificat de la manera següent:

«Els Secretaris de les Juntes Arbitrals seran també nomenats per concurs-oposició en la mateixa forma asssenyalada pels articles 74, 75 i 76 per al nomenament de President.

El Consell Executiu podrà decretar, atès el nombre de reclamacions deduïdes, que actuïn simultàniament dos Secretaris, nomenats un d'ells, o tots dos, en la forma assenyalada en el paràgraf segon de l'article 73.

Els Secretaris, en actuació, percebran el sou de 7.000 pessetes anuals.

Capítol III. — Aquest capítol resulta excessivament complicat, perquè l'elecció de les Juntes Arbitrals exigirà un engranatge superior al d'unes eleccions municipals o legislatives, tota vegada que haurà d'anar precedida de la constitució dels Censos de cada jurisdicció territorial.

Entenem que no sols per a simplificar el procediment, sinó també obeint a un esperit de justícia, podria fer-se el Cens a base de les entitats legalment constituïdes, cadascuna de les quals certificaria els noms de llurs associats.

Article 97. — Caldria substituir per una altra persona el Jutge Municipal Degà dels de Barcelona, la qual podria ésser, també, un funcionari dels Serveis Tècnics d'Agricultura designat pel Conseller d'Economia i Agricultura o una altra personalitat, però de cap manera un funcionari del cos judicial.

Barcelona, 6 d'agost del 1934.

Pel Comitè Executiu de la Unió Socialista de Catalunya, el Secretari general, *R. Palomes*.

Senyor Conseller de Justícia i Dret.

A les portes de la Revolució

El sistema econòmic de l'Estat capitalista està agonitzant, està a punt de deixar d'existir malgrat els esforços sobrehumans que realitza per tal d'allargar la pròpia vida.

Els fets registrats i produïts a Alemanya i abans a Austria, són proves prou evidents d'allà on pretè portar-nos el règim tirà, despòtic i opressor de la classe capitalista. Les classes privilegiades no poden ja ni aguantar-se sota les formes dictatorials més terribles i sanguinàries que coneix la història pe rtal de poder dominar els pobles. Al capitalisme ja li falla la seva darrera vàlvula de fugida, per poder anar-se sostenint, amb un règim que no té cap eixida ni salvació possible per cap banda. No gens menys, els vóltors imperialistes es resisteixen per tots els mitjans ilegals de què disposen a desaparèixer pels camins naturals; i llur gran incapacitat els mena a jugar-s'ho tot amb la darrera carta. Es l'únic recurs que tenen a mà i que tracten de posar en joc a fi de poder veure una vegada més encara si la sort els és favorable. Tracten de cercar la manera de fer que ens matem els uns als altres. Volen la guerra.

Ja no els basta, ja no poden amb els obrers ni amb els procediments més terribles d'assassinar-los amb els recursos més malvats i violents que hom coneix. «Ja no podem amb ells, ni matant-los», diuen.

D'altra banda, tenen por que els obrers, emprant llur mateixa tàctica, tard o d'hora acabin amb tots ells; i és senzillament per això que cansats ja de tant matar, en trobar-se completament impotents per poder dominar els pobles i tenint por de l'hora de la justícia i la venjança, cerquen per tots els mitjans a llur abast la primera avinentesa per a llançar els pobles els uns contra els altres.

Però al poble no l'enganyaran. Fa temps que sap el que espera i el que vol. Té una missió històrica a realitzar i a acomplir. No vol esperar més. O la classe capitalista deixa el camí lliure a la realitat que s'imposa, o serà engolida per la mateixa realitat dels fets, a la qual es veurà arrossegada fatalment, i en una forma violenta de la qual difícilment podrà escapolir-se.

JAUME BELTRAN

En les lluites entre el proletariat i la burgesia, la imparcialitat de la premsa capitalista és un mite. "TREBALL", el nostre òrgan periodístic, ha d'ésser un fet ben aviat. Tots hem de laborar i fer el màxim esforç per aconseguir-ho

Fallida dels valors actuals

Quan en una societat organitzada segons unes determinades lleis econòmiques, socials i religioses, la majoria deixa de creure-hi, ve l'esfondrament d'aquesta organització i la seva substitució per una altra de més perfecta i tal que doni felicitat al més gran nombre d'individus.

Els representants del capitalisme tracten encara, ajudats per llurs filòsofs, llurs predicadors i llurs poetes, de conservar, de mantenir les valors antigues a l'ombra de les quals han viscut i han mantingut els treballadors dintre la resignació, la mansuetut i tota aquesta sèrie de virtuts negatives que fan de l'home que les accepta el perfecte esclau. Però és tard. No s'han donat compte que a la llum de la cultura, el poble ha vist que aquelles valors sobre les quals recolza la societat no tenien base i que no eren més que unes lleis, per les quals una part de la societat treballava a benefici d'una altra part ociosa.

I caiguda la bena dels ulls, el treballador cerca unes valors, unes lleis, unes normes, que escombrant de paràsits el món, revaloritzi el treball productiu — avui la més mal pagada de totes les activitats — i reparteixin equitativament les riqueses, lleis justes i humanes que no trobarà més que en el Socialisme.

Per a deturar el progrés del Socialisme, el Feixisme accepta alguns conceptes socialistes, com la intervenció de l'Estat en els afers privats, però deixa abandonats els principis de democràcia i germanor universal consubstancials del socialisme, barrejant aquells conceptes amb dictadura i falses idees patriòtiques, de tal manera, que passen gairebé desapercebuts.

I existeixen ingenus que creuen en la bondat d'aquesta mixtura!

No veuen que un règim basat en l'encadenament de les idees i la prohibició de la seva lliure expressió — amb l'assassinat si convé — ha de morir com mor un ocell de llibertat dintre una gàvia: de rebellia, consumpció, avorriment o fàstic. O en la tempesta d'una guerra...

I és que una joventut educada en una idea tan estreta del patriotisme, que té per objecte imposar una nació a les altres, acaba fatalment en la guerra. Sembrant odis i orgull, és estrany recollir violència?

I el més meravellós del cas és que aquest camí que porten és precisament el de l'enterrament del capitalisme. Rússia amb una guerra en va tenir prou. Europa Occidental, si hom no hi posa remei a temps implantant el Socialisme, necessitarà d'una altra afrosa matança per a donar-se compte 'on pot arobar la resolució dels seus problemes. I aquesta guerra la preparen els mateixos estats fixistes...

I és que el procés del desenvolupament social, no pot deturar-se. La Revolució Franceesa desfà una aristocràcia detentora del Poder i de les riqueses i eleva una burgesia que amb el temps i amb la força que el diner li ha donat té esclavitzada econòmicament una part de la humanitat i fins moltes vegades, ocupa el lloc i copia els abusos i injustícies d'aquella vella aristocràcia caiguda.

I ara, caurà la burgsia... Si els treballaodrs no ho realitzen a temps, la follia del feixisme se'n cuidarà. Però serà en mig d'un devessall de sang...

I. RIUS SINTES

Formes de vestit
des de 50 pessetes
Méndez Núñez, 11, ent., 1.ª

El Rei Boris d'Andorra

BORIS PRIMER TE MOLTS BONS AMICS ENTRE LES DRETES ESPANYOLES I SEMBLA QUE ELS HAVIA PROMES DE CONVERTIR ANDORRA EN UN FOCUS DE CONSPIRACIO ALFONSINA

Es troba a Barcelona el senyor X?

En arribar Boris I, aquest personatge excèntric, a Barcelona, conduït per dos agents de policia, va preguntar als periodistes que es trobaven a la Delegació de Policia de l'Estat:

—Es troba a Barcelona el senyor X?

El senyor X és un personatge molt destacat en l'actual situació política a Madrid. La pregunta va ésser molt comentada pels periodistes, que en van treure la impressió que amb el senyor X i l'anomenat Boris I existia una relació.

La pregunta de Boris va arribar a orelles d'un advocat barceloní, del qual havia estat client el pretendent a la corona d'Andorra.

L'advocat va dir:

— Jo no sé si Boris I és amic del senyor X. El que sí us puc assegurar és que a Madrid està molt ben relacionat amb elements dretistes.

El cognom d'aquest advocat? No estem autoritzats per a fer-lo públic.

Amb les paraules de l'advocat ja en tinguérem prou per a posar-nos a l'aguait i cercar aquesta informació interessantíssima que oferim als nostres lectors.

Un "guillat" perillós que es posa en relació amb altres "guillats"

Boris I és un «guillat». Això no admet cap dubte. Però és un «guillat» perillós. La seva «guilladura» és semblant a la de Leon Daudet a França, la del doctor Albiñana a Espanya. Es a dir, que és una «guilladura» perillosa que pot fer estralls. Boris I, a més de «guillat», és un personatge tèrbol. A Mallorca va ésser declarat d'indesitjable entre altres motius perquè hom el va prendre per espia. La sospita va néixer dels mateixos amics seus. Aquests deien que Boris I era capaç de tot per a disposar de diners. Aleshores Boris I no havia trobat el truc de fer-se proclamar Rei d'Andorra. Una vegada descobert el truc, es posà en relació amb les dretes espanyoles per a la qual cosa va realitzar alguns viatges a Madrid.

Aquest «guillat» va tenir una bona acollida entre els altres guillats» que somnien encara a establir la Monarquia a Espanya. Sembla que Boris I va prometre a les dretes espanyoles convertir Andorra en una base de propaganda alfonsina al mateix temps que treballava per la seva proclamació com a Rei d'Andorra. Es a dir, que d'aquesta relació va sortir això que diuen els castellans de «cada loco con su tema».

Pensi el lector que Boris I en parlar amb els periodistes va dir que comptava amb 600 homes castellans per a la formació de l'exèrcit destinat a la invasió d'Andorra i proclamació del seu regnat. Aquests homes, pel que es veu, li havien estat oferts per les dretes espanyoles.

Per si teníem dubtes.

Sanjurjo quan va veure fracassat el moviment antiestatuïsta va posar proa cap a Portugal. Els monàrquics que es feren escàpols de Villa Cisneros es refugiaren a Portugal. L'agressor de Ventura Gassol, en prendre la fugida no va parar fins que es va veure a Portugal. Calvo Sotelo ha romàs tot el temps que no podia estar a Espanya a Portugal. Boris I, en veure desbaratats els seus plans andorrans que demana que si el Govern espanyol l'expulsa el traslladin a la frontera de Portugal. Això deu ésser per si teníem dubte de la seva identificació amb els tocats de la «guilladura» de restablir la monarquia a Espanya.

NO EM PARLEU DE RUSSOS BLANCS

La Revolució Russa allunyà del seu territori una caterva de gents indesitjables la majoria ex-oficials i caps de l'exèrcit blanc que en els primers anys de la Revolució Proletària es refugiaren a França. Els refugiats russos blancs en veure's a França posaren al descobert la seva ànima tèrbola i dolenta i donaren moltes cabòries a la policia francesa i a ciutadans francesos. No hi havia aleshores a França assumpte complicat en el qual no tingués complicació algun d'aquests refugiats russos blancs. Com a conseqüència de tot això, a França es posà de moda la paraula: «No em parleu dels russos blancs».

Aquests personatges ja no poden viure a França, on són ben coneguts i han iniciat la seva incursió a Espanya principalment a Barcelona, que els atrau pel seu cosmopolitisme.

Actualment són nombrosos els russos blancs que viuen ací. I aquests no tenen esmena. Continuen portant aquesta vida tèrbola i complicada a la qual a Rússia varen posar fi amb un gest rebel els obrers russos, i a França els obrers francesos.

Un arquetipus d'aquesta gent tèrbola, complicada, indesitjable: Boris I.

Un boig? Sí, però perillós i amb els seus amics els elements dretistes ja en tenim prou.

DETECTIU

Maripi A L'ESTIU
A L'HIVERN Anglo

Joventut Socialista de Catalunya

Falsa magnanimitat

Les portes de les ergàstules austríaques s'obren per a donar pas als nostres companys socialistes que, en les sagnants jornades de febrer, es llançaren heroicament contra la reacció simbolitzada per Dollfuss.

Schsschnigg, primer Canceller austríac, es sent generós. I en mig de la seva magnanimitat eufòrica, concedeix amb aires paternals la llibertat als seus irreconciliables enemics.

Però els camarades austríacs saben perfectament que aquesta generositat, que aquesta magnanimitat, no és sincera. Que, ans al contrari, és una befa i un escarni intolerable.

El mateix Canceller ho ha dit, sense dissimular-ho gens ni mica. Schusschnigg ha dit: «Hem de posar en llibertat els socialistes, perquè no podem lluitar contra dos fronts a la vegada. I perquè avui el màxim perill està en el nacional-socialisme importat.»

No es pot pas emprar un llenguatge més clar.

Aquesta actitud proteccionista, no respon pas al reconeixement dels excessos comesos, no. No és altra cosa sinó una simple qüestió d'estratègia.

«No podem lluitar contra dos fronts a la vegada...» Per això volen fer les paus amb un dels dos.

«El màxim perill està en el nacional-socialisme...» Per tant, és torçós fer les paus amb el front socialista, perquè no representa cap perill, i, al mateix temps, pot servir, encara, com a conillet d'Indies.

Aquesta i no altra és l'explicació que cal donar a la magnanimitat jesuïtica del Govern austríac.

«Avui — deuen pensar — ja podem deixar en llibertat els socialistes, perquè tornin a començar. Som generosos; us deixem en llibertat absoluta. Feu el que més us plagui. Aixequeu altra vegada les vostres modèliques organitzacions sindicals, cooperatives, polítiques. Teniu cent anys de coll per tornar a posar en peu aquelles immenses construccions per a estatges d'obrers, aquelles magnífiques mutualitats, aquelles instal·lacions higièniques, sanitàries i de repòs, per al millor benestar de la classe treballadora. Feu biblioteques, feu escoles, feu jardins, feu camps d'esport... Feu, feu, que nosaltres farem els ulls grossos. Volem que altra vegada Viena torni a atraure damunt seu l'admiració de l'univers. Volem veure altra vegada, pels carrers de les nostres ciutats, aquelles caravanes de visitants embadalits, esmaperduts, meravellats, davant els resultats obtinguts amb una organització basada en la supeditació de l'interès particular, egoista, a l'interès comú i universalista. Treballeu per esventar les cendres i aixecar altra vegada els monuments socials que havíeu creat.

Aneu fent — deuen continuar pensant — que quan la vostra obra podrà representar un perill per a la societat burgesa, ja ens encarregarem nosaltres de destruir-la.»

Aquesta és la veritable fesomia de llur magnanimitat.

Que els nostres companys no ho oblidin. Accepteu, companys, aquesta beligerància. No us deixeu, però, enganyar per aquesta falsa generositat. Sigueu desagraïts amb els vostres adversaris. Sigueu deslleials. Sigueu innobles. L'agraïment, la lleialtat i la noblesa, guardeu-les per als vostres companys. A l'enemic comú, cap concessió. Aprofiteu la vostra llibertat per tornar a començar. I des del mateix instant en què traspassareu el llindar de les presons, lluiteu ja contra l'imperialisme opressor. Amb una consigna, amb un objectiu, amb una voluntat indomables: la revolució venjadora.

Cal recordar el passat

Jo comprenc, companya, que la sola paraula de guerra t'esgarrifa, que no comprens com els homes es maten, com la Joventut inconscient es llança a la lluita sense pensar en les conseqüències, orgullosa de sentir-se vitorejada i admirada. Però què passa a la tornada? Molts d'ells han caigut per sempre a les trinxeres i els que tornen son ombres del que foren. Tota una humanitat desfeta per l'egoisme d'uns quants homes que ambicionen el poder i la glòria, costi el que costi, segant vides, enrunant pobles.

Tu, dona, que ets mare, que has patit per a portar al món nous éssers, no deixis que un dia te'ls puguin prendre per immolar-los a un patriotisme mal entès; pensa que mai cap guerra no ha estat en benefici del treballador, sols el capital puja damunt les desfetes dels homes i dels pobles.

Aparta als teus fills dels camins de les idees bèlliques, feslos homes dignes i lliures, però això no vol dir, companya, que hagin d'ésser covards, quan la llibertat proletària perilli, quan l'urpa del capital s'estengui sinistra damunt dels treballadors, ofegant-los, esclavitzant-los, aleshores que es llancin a la lluita sense vacil·lar, que al costat de llurs companys defensin llur llibertat i aquesta lluita servirà perquè, per damunt d'ells —de la Vida i de la Mort— reneixi una nova aurora on tots els homes siguin iguals. I aquesta és l'única gesta heroica que no serà estèril, perquè té un fons humà que la guerra no té ni pot tenir mai.

ASSUMPCIO RAMIREZ

Rutes socialistes

En aquests moments que vivim de crisi mundial, en què es liquida, d'una manera cada vegada més concreta l'exòtic Estat capitalista, després de debatre's tràgicament amb espasmes de barbàrie i de tragèdia, surt a relluir dintre la vida espanyola un fet de gran importància i que algun dia pesarà damunt la consciència del nostre poble.

Aquest fet, al qual nosaltres, sense pecar d'exagerats, donem tant de valor és el del moviment socialista a Catalunya. Dia darrera dia, hom pot veure la revifalla que aquesta doctrina aixeca dins les masses proletàries fins ara perdudes i a la desbandada, a conseqüència dels tripijocs i els equilibris a què han estat portats pels homes responsables —o irresponsables— que han estat llurs dirigents.

Avui comencen a sentir noves inquietuds i s'interessen per la doctrina socialista, perquè ha perdut aquell regust de cosa importada com si fos un vulgar sentiment centralista i patriòtic. Avui la tasca de la U. S. C. portada a terme, on a tothora ha harmonitzat la condició de català amb l'aspiració de socialista, ha estat la pedra de toc per a fer viure el Socialisme a Catalunya.

Ara, a nosaltres, els joves, ens toca la doble tasca de consolidar les posicions conquerides i cooperar a la conquesta d'altres. Amb esforç, amb abnegació i amb sacrificis. Hem de llançarnos a una ofensiva, si cal violenta, per evitar la més petita pèrdua de les forces actuals. Hem d'acceptar la lluita en el terreny on siguem portats, sense cap mena de preocupació absurda. Avui som ja una força potent i idònea. No ens hem de deturar davant el provocador encara que aquest sigui un jutge. Seguim la ruta dreturera i forta. A aquell qui se'ns posarà al davant fem-li sentir el pes de la nostra justícia. I així, i solament així, hom podrà albirar un demà ple de prometences i de llibertats.

TOMAS AMAT

Granier-Barrera ja ha sortit de la presó. Al. Lerroux encara no hi ha entrat.

PRIMER CONGRES DE JOVENTUTS SOCIALISTES DE CATALUNYA

Tindrà lloc els dies 8 i 9 de setembre proper, a la Casa del Poble de Barcelona sota el següent ordre de discussió:

Constitució de la Mesa.

Validació de credencials.

Discussió del projecte d'estatuts de la Federació Catalana de Joventuts Socialistes.

Proposicions.

Nomenament del Comitè Executiu.

Discurs de clausura del Congrés pel President de la U. S. C. company Joan Comorera i Soler.

NOTA

Pel que fa referència als delegats i llur nomenament, cal fer-ho d'acord amb la part del projecte d'estatuts que parla dels Congressos.

Hom prega també que totes les seccions de Joventuts guardin el número passat de JUSTICIA SOCIAL, on hi ha el projecte d'estatuts, per fer-hi les esmenes necessàries.

AMANITS

Cal anar a la socialització

Els darrers incendiaris agafats han afirmat que el comitè de vaga donava una prima de trenta pessetes per tramvia cremat i que d'aquestes, vint es quedaven entre els intermediaris. Davant l'abús que representa aquesta usurpació per part del capitalisme faista, els empleats en la Companyia Incendiària han decidit anar a la socialització i constituir la Cooperativa Obrera d'Incendiaris.

Esperem que la Generalitat els ajudarà.

Memòries

Sembla que les memòries d'Ivar Kreuger han desaparegut. Amb aquest motiu, els editors americans, que esperaven fer un bon negoci, estan desesperats. Els recomanem molta calma i que esperin a veure si es mor Al Lerroux, enemic número 1 de la República, que té les millors memòries de «gangsters» que es poden escriure.

Al servei del país

Salazar Alonso té por d'un assalt al Poder, i per això vigila tant. Ara que, mentre ell vigila el Poder, els «maleantes» lerrouxistes assalten la caixa de l'Estat. Encara que això no el preocupa gaire. Es comprèn. Mentre els lerrouxistes se n'emporten els diners, els socialistes n'hi ingressen continuament a través de les multes a «El Socialista».

El darrer moment

Dollfuss va morir pensant en els seus fills. ¿I no va pensar en els fills dels obrers austríacs?

Gentilesa dictatorial

Mussolini ha invitat Amàlia Dollfuss a acceptar el seu acolliment. Igual, exactament igual a com va fer amb la companya de Matteotti.

Qüestió de detall

La Joventut Republicana Radical d'Hostafrancs ha adreçat un comunicat al «caudillo», on li fa avinent que aviat faran sortir un setmanari titulat «El lerrouxista». Al Lerroux, modest com ell sol ésser, ha respost que no li plau massa aquest nom. Segurament que està d'acord amb nosaltres en què «El trinxeraire» sonaria molt millor.

FERROMA

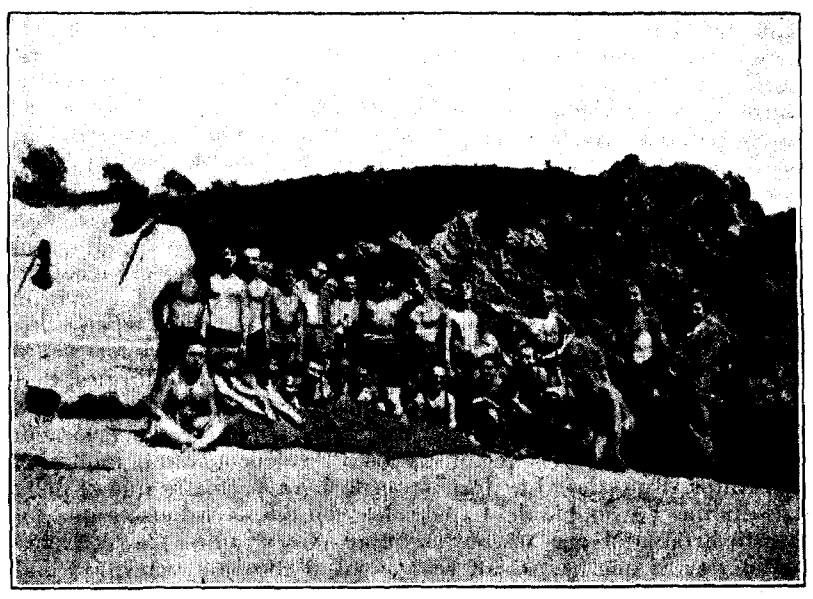

La Joventut Socialista de Barcelona, a Tossa amb el company Comorera

Un crit d'unió

Per l'actitud de Catalunya en l'afer de la llei de Contractes de Conreu, sembla que a la resta d'Espanya s'està iniciant un fort moviment esquerrà. D'això hem de felicitar-nos-en, i a l'ensems recordar l'experiència de les eleccions que pariren les actuals Corts. Per això no res millor que les lades copsades en una conferència del senyor Torres Campanyà — que el «Socialista», en un comentari oportú, qualifica de «Padre de la criatura» — per comprendre si les Corts actuals són o no són l'esperit del poble espanyol. Ara, però, només cal copiar una dada, o sigui que, trets càlculs, resulta que *cada diputat d'esquerra representa tants electors com tres diputats del centre i quatre i mig de les dretes*; i, malgrat això, estan en molta inferioritat numèrica. Conseqüències? Tothom les sap, però cal recordar-les — almenys així jo ho crec —, a divisió i subdivisió de les forces socialistes i d'esquerra i la unió del conglomerat, presidit pel partit radical, antimarxista. Resultat positiu que amb menys votants, més diputats; és a dir, la negació de la lògica.

A Catalunya, la democràcia unida amb el socialisme, o el socialisme amb la democràcia, ha permès, sinó un gran avenç en el nostre camí essencialment socialista, almenys que a Catalunya restés un Govern esquerrà, que, avui com avui, és la garantia i l'esperança dels amics de les terres d'Espanya. Si el 19 de novembre — parlem clar — la poca vista del socialisme a la resta d'Espanya, no hagués permès aquelles subdivisions que abans he esmentat, avui la situació fóra ben diferent. No hauríem aconseguit el ple domini del nostre ideari, però almenys hi hauria llibertat per a predicar-lo i esperança de copsar nous adeptes. Per això serà bo que es prengui cèpia de l'actitud dels socialistes de Catalunya. Avui sols hi ha un crit, real i viable: Unió i unió dels partits de classe i republicans democràtics, per a lluitar contra el feixisme, i, naturalment, contra la guerra: és l'enemic comú. Ho repeteixo, amic que unió i sempre unió; avui només hi ha un enemic: feixisme. Una vegada guanyada la batalla, aleshores serà qüestió d'endinsar-nos més i més en el camí, clar i net, de les doctrines, tot justícia i humanitat, de Carles Marx. JAUME JULIA

Compreu Calçat Anglo

Joan Escarpanter

Canet de Mar

Crèdit i Previsió

SOCIETAT COOPERATIVA

Corts, 678, 1.er - Tel. 16871

L'objecte de la Societat es practicar la cooperació en el crèdit, l'estalvi i la previsió suprimint el lucre en aquestes activitats

Qui mana a can Ribot, l'amo o el Salazar Alonso?

PREUS DE SUBSCRIPCIO
Trimestre. . . 2'50 ptes.
Semestre. . . 4'50 „
Any. . . . . 8'00 „

JUSTICIA SOCIAL

Redacció i Administració:
Primer de Maig, núm. 7
Telèfon núm. 11482
BARCELONA

Organ de la Unió Socialista de Catalunya

El sindicalisme català ja té la Central que li calia

El Canal d'Urgell

Cap diari no ha parlat de la solució donada a l'assumpte del Canal i dels Regants de l'Urgell, llevat de «La Jornada», de Lleida. I aquest la pregona a so de bombo i platerets, com si es tractés d'una gesta del Cid batallador, però la realitat és que es tracta d'una gesta al nivell de les del Cid actual al departament de Correus, si no és pitjor.

Aquest assumpte ha estat arranjat d'acord amb una proposta del senyor Valldoriola a l'Assemblea d'Alcaldes, de Lleida, on ja se li va dir que amb la seva proposició defensava els interessos de la Societat del Canal. Cert és que després d'una explicació del senyor Valldorida fou retirat aquest concepte, però davant del comportament dels assistents i d'algun altre, amb càrrec popular, no assistent, caldrà rectificar-lo novament.

Cal que diguem, referint-nos a aquell acte, que aquests senyors diputats, abans de celebrar-se la reunió (així es desprèn de llur actuació) *ja tenien el compromís* contret amb la Societat del Canal d'acceptar i fer acceptar la proposta plasmada en el permís demanat al Ministre d'Obres Públiques del Govern Central; si no fos així, haurien fet honor a la paraula donada al país per mediació dels alcaldes que assistiren a la reunió de Lleida; i no solament no han fet això, sinó que ni s'han posat al costat dels alcaldes i amb llur actuació han defensat els interessos de la Societat del Canal en perjudici dels regants.

L'editorialista de «La Jornada «diu que l'assumpte del Canal ja està arranjat i que ací no ha passat res. Sí que ha passat, senyor editorialista: han passat uns quants milions de pessetes a l'haver de la Societat del Canal, els quals seran pagats pels conreadors de l'Urgell; ha passat que aquesta resolució pòstuma, o de valor entès, té totes les caracte*rístiques d'un xantage.*

Els diputats que assistiren a la reunió de Lleida s'han posat els alcaldes per montera. Si haguessin tingut unes eleccions a la vista, la plataforma electoral de Joventut Republicana de Lleida hauria estat el cànon de 8 pessetes en lloc de 9, durant els 24 anys del pagament del 4 per cent que manquen per al termini del conveni. Haurien fet com feien els candidats de la monarquia, que prometien carreteres i no passaven de carreteres de paper. Però com que a l'horitzó polític no es veuen eleccions, es creuen que el país ja no se'n recordarà quan arribaran; i és possible que ocorri així, la qual cosa seria lamentable i una dissort per al treballador del camp de l'Urgell i demostraria que no mereixem tenir millors representants que els que ja tenim. Per aquests representants no té cap valor la representació d'alcaldes: no han tingut ni la cura de salvar la qüestió del vint per cent, que és una enganyifa i que serà un augment més del preu del cànon.

No podem comprendre el comportament del senyor Espanya en aquest assumpte; ell era l'única esperança de l'Assemblea i també ha fallat. Es incomprensible la diferència de les seves promeses a la reunió de Lleida i la seva actuació fora d'ella, diferència que ha causat un efecte deplorable.

També és incomprensible que el senyor Cabot suspengués la reunió d'alcaldes convocada pel cap de la Comissió, senyor Solsona, a Mollerusa; la seva mesura ens recorda els temps de la dictadura i cal protestar-ne.

Ni del senyor Espanya ni del senyor Cabot podia esperar-se semblant comportament en aquesta ex-província de Lleida. Creguérem que la vinguda del senyor Cabot, com a Comissari d'Ordre Públic a Lleida, era per fer-nos sentir que, a Catalunya, vivim en República, però no ha estat així i es veu que l'ex-província de Lleida està en pitjors mans que les províncies de la resta d'Espanya dominades per la C. E. D. A.

Cal que els treballadors de l'ex-província de Lleida es despertin i es revifin amb prou virilitat per a desfer-se d'aquest jou que no els deixa sentir ni que viuen en República.

La solució pòstuma donada a aquest afer ni reflexa els acords presos a la reunió de Lleida ni el seu esperit. Cal rebutjar-la. I els únics que tenen dret a deixar aquesta qüestió arranjada són els regants, perquè són ells els que han de pagar.

J. PINYOL
Borges Blanques.

Congrés de constitució de la U. G. S. O.

El diumenge dia 29 de juliol va tenir lloc al saló gran de la Casa del Poble l'anunciat Congrés de constitució de la UNIO GENERAL DE SINDICATS DE CATALUNYA.

Hi van assistir cent-setze delegats que representaven quarantauna entitats, amb un conjunt de 19.424 afiliats, i disset delegats fraternals, els quals duien la representació de cinc entitats, amb un total aproximat de vuit mil afiliats. Aquests darrers delegats només tenien veu en les deliberacions, que foren presidides pels companys R. Palomes i J. Sànchez, president i secreteari, respectivament, de la Federació Local de Barcelona que estava adherida a la U. G. T.

Les tasques ocuparen dues sessions laboriosíssimes, els debats de les quals foren ben apassionats, sense perdre mai, però, un to d'altesa de mires que diu molt a favor de la moral i la consciència de classe dels companys delegats.

El punt on les discusions culminaren, quant a passió i defensa dels diferents criteris exposats, fou en la qüestió del nom a donar a la nova organització. Intervingueren en el debat les representacions dels sindicats d'Oficines, Dependents, Productes Químics, Gravadors, Flequers, Tèxtils, Metallúrgics, Pell, Construcció i altres encara que en aquest moment no recordem. La Presidència, amb molt bon criteri, va permetre que el debat fos ben ampli, a l'efecte que tothom votés amb ple convenciment d'allò que votava. Finalment, per una majoria aclaparadora de vots es va aprovar el nom proposat per la Comissió organitzadora, i d'acord amb l'anagrama U. G. S. O.

Els altres punts a tractar eren els que feien referència a l'estructuració del Comitè Executiu i a les representacions als congressos. Tant l'un com l'altre queden plasmats en els estatuts i llur solució demostra el desig de crear una autèntica democràcia sindical obrera.

Aprovats els estatuts, hom procedí al nomenament del Comitè Executiu, i a tal fi, fou nomenada una ponència integrada per nou delegats, perquè confeccionés una candidatura que servís d'orientació, candidatura que va ésser aprovada per la majoria absoluta de representants. Es la següent: President, Joan Fronjosà; Vice-President, Adolf Simó; Secretari, Joan Sànchez; Vice-Secretari, Gonçal Martínez; Tresorer, Ramon Palomes; Comptaodr, Simó Lafarga; Secretari de Propaganda, Manuel Tortosa.

La presidència pregunta al Congrés si hi ha algun company que tingui res a objectar-hi, i en vistas que ningú no diu res, queden proclamats els susdits companys com a membres del Comitè Executiu de la U. G. S. O.

El company Fronjosà demana la paraula, i en ésser-li concedida, passa a parlar des de la Presidència.

Saluda els companys delegats i els agraeix, en nom del nou Comitè Executiu, la demostració de confiança que representa, no tan sols el nomenament, sinó també el fet de creure'ls capacitats per dur a terme la tasca àrdua que representa en la perspectiva del futur. El Comitè Executiu — diu — sense la col·laboració de tots vosaltres, sense l'ajut de tots els afiliats, tindria una feina enervant i exhauridora.

Cal que estiguem disposats a totes les contingències i totes les eventualitats; per recta que sigui la nostra intenció, per transparents que siguin els nostres propòsits, no ens veurem pas lliures d'atacs, no ens sostraurem pas als improperis i, fins i tot, a la injúria i, potser, a la mateixa calúmnia. Nosaltres hem de contestar això d'una manera: Treballant; fent que la U. G. S. O sigui ben aviat la central sindical catalana que arribi a agrupar al seu entorn la totalitat dels assalariats de Catalunya. Jo vull adreçar-me ara, especialment, als vells militants de la U. G. T., perquè sàpiguen desprendre's d'obsessions i de mites. Que no dubtin pas i que no tinguin recances. Ja sé què són aquests monòlegs íntims; tots aquells qui ens hem vist obligats a sortir d'organitzaions que s'han endut la millor part de la nostra jovenesa els hem tinguts; no féu pas olor a apostasia: el proletariat de Catalunya té tambée dret a posseir la seva organització sindical obrera autòctona i això no està pas gens renyit amb els postulats i concepcions de la Internacional.

I que no dubtin aquests representants de sindicats autònoms despresos de la Central sindical que un dia gaudia de la confiança de la major part del proletariat de Catalunya; ací seran ben rebuts amb l'abraçada cordial de companyonia tots aquells qui en seran mereixedors. No és ara el absolutes, no hi ha tàctiques absolutes, no, no hi ha tàctiqeus que s'aguantin a través de quaranta anys. No es tracta d'estar d'acord amb uns *principios* eixerreïts, encarcarats i falsos; es tracta d'anar d'acord amb la consciència imposada per la realitat del temps; no es tracta pas d'agafar-se de manera irracional i hipòcrita a l'*acción directa*, sinó d'adoptar l'*acció intelligent*, que les circumstàncies de cada moment i de cada hora reclamaran. Tenim el deure i la necessitat de dir ben alt que la missió del proletariat no és pas una tasca fàcil i planera. Hom tracta de *transformar tot el sistema econòmic* del règim capitalista i això no podrà ésser mai aconseguit mentre els treballadors pensaran alegrement que la quota que paguen és com si posessin diner a rèdit, és a dir, per a guanyar al cap d'una mesada una pesseta més o treballar una hora menys. Per construir una organització sindical respectada i eficient cal *que tots els seus afiliats* sàpiguen que han d'estar més amatents sempre a capacitar-se orgànicament per tal de fer-se càrrec de la producció i la distribució de la riquesa, tot defensant llurs drets allà on hom els discuteixi, que no pas fer-se la ilusió que un bon matí uns quants homes de bona fe, enrabiats, poden vèncer tots els obstacles tradicionals.

Companys: el moment psicològic creat per les circumstàncies polítiques ens diu que l'esdevenidor és nostre. Qui no ho cregui així és que és orb. A nosaltres, els homes de bona voluntat que voldran ajudar-nos a crear aquesta organització sindical que avui comença. Seran ben rebuts entre nosaltres.

Una ovació subratlla les paraules del company Fronjosà.

Abans d'ésser aixecada la sessió, hom acorda que el Comitè Executiu trameti una salutació en nom del Congrés al company Granier-Barrera i a tots els obrers empresonats a la Presó Model.

Enmig del més gran entusiasme, al so de les notes de la Internacional i amb visques a la UNIO GENERAL DE SINDICATS OBRERS DE CATALUNYA, acaba el comici que promet ésser de gran trascendència per als assalariats de Catalunya.

Acadèmia de Tall i Confecció
PROFESSORA
ROSA S. DE COMORERA
Sistema nou, Ràpid, Senzill, s'aprèn a tallar tota classe de vestits en poc temps.
Hores de classe, de 3 a 6 - 20 ptes. m.
" " " " 7 a 9 - 15 " "
MUNTANER, 52, 4.t 2.a
NOTA.—Les afiliades a la U. S. C. i llurs filles disfrutaran d'una rebaixa de 5 ptes.

Vida del Partit

REUNIO DEL COMITE EXECUTIU DEL DIA 6 D'AGOST

Assisteixen els companys Comorera, Folch, Palomes, Fronjosà, Capdevila i Obach.

El Secretari general dóna compte de la constitució de la Secció de Terrassa.

Es llegida la comunicació redactada per a prendre part a la informació oberta sobre el Reglament de la Llei de Contractes de Conreu i és aprovada definitivament. El Comitè acorda que sigui publicada al número vinent de JUSTÍCIA SOCIAL.

Es acordat d'enviar a totes les Seccions una circular recordant l'acord pres en el darrer Congrés de recaptar una quota extraordinària per a eixugar el dèficit de JUSTÍCIA SOCIAL i conminant-les al cobrament immediat.

El Secretari company Palomes llegeix una comunicació de Calafell referent a la creació d'una Secció de la U. S. C. Es acordat que hi vagi dimarts dia 14, el company Fronjosà i comunicar-ho als futurs afiliats.

PROPAGANDA

Podem donar la bona nova d'haver estat ja omplert tot el quadre de comarques assenyalades en els darrers números de JUSTÍCIA SOCIAL; ha estat designat per a Cap d'equip de les comarques de Cerdanya i Alt Urgell, que mancaven, el company Josep Xirau.

També donem compte de l'omissió soferta en la darrera llista publicada d'equips, del corresponent a l'Equip V, com segueix:

Cap: E. Ruiz Ponsetí; Components: Graupera, Amat, Vergés i Jové Brufau; Demarcació: Bages i Berguedà.

Properament donarem compte de la constitució de l'Equip del Barcelonès, que està a mans del Comitè comarcal.

AFERS MUNICIPALS

La Comissió municipalista de la Federació Comarcal del Barcelonès fa avinent a tos els afiliats al nostre Partit que si tenen iniciatives, projectes o bé alguna queixa que sigui d'incumbència d'aquesta Comissió, poden trametre-li-ho cada dimecres de 7 a 8 del vespre, Secretaria de la F. C. del Barcelonès, Primer de Maig, 7.

AGRUPACIO DE MATARO

El Comitè de l'Agrupació Socialista de Mataró, elegit en la passada reunió general ordinària, ha quedat constituït de la forma següent:

President, Vicenç Bartra i Pujol; Vice-president, Daniel Barberà i Peradejordi; Secretari, Joaquim Cases i Busquets; Vice-secretari, Eulàlia Illa i Aromí; Caixer, Jaume Carbonell i Bartra; Comptador, Hipòlit Guixents i Constantí; Vocals, Pere Fernàndez i Vernal i Jacinta Vila i Colom.

Per als dies de pluja **ANGLO**
PER A CADA DIA
ANGLO
ECOP. — Rosselló, 84. — Barcelona